

Od řeky se táhly cáry řídké mlhy jako potřhané závoje. A ve vzduchu se vznášel první příslib podzimu, ona ostrá vůně kouře z ohniček, smíšená s pachem tlejícího listí.

Měla bych se tady, ve svém hradě, přece cítit v bezpečí, pomyslela si.

Jenže v bezpečí se tu necítila.

Marně se snažila přijít na to, proč v ní s každým uplývajícím dnem vzrůstal pocit ohrožení.

Snad to způsobilo sílící vědomí, že jí tu nemají rádi ani poddaní, ani Václavovy děti, prostě všichni. Pokud žil Rudolf, držel je na uzdě strach z jeho královského majestátu, ale teď, když se novým českým králem stal Annin manžel Jindřich Korutanský...

Byl to slaboch, a tak se ho nebála, zato Anny a její mladší sestry Elišky ano.

Nenávidí mě nejen z osobních důvodů, uvědomila si náhle, představuji pro ně navíc jisté mocenské ohrožení. Mohla bych přece vznést nárok na českou korunu, a když ne pro sebe, tak pro svou dceru Anežku. I ona je z královské krve jako Anna a Eliška, i jejím otcem byl král Václav II.

Rejčka se znovu zahleděla do noci. Najednou jí tak poklidná nepřipadala.

Ten sen určitě představuje varování, k takovému závěru dospěla. A také to pochopila, že před vražedným útokem neochrání ji a její dceru Anežku ani pevné zdi zdejšího hradu.

Věděla nicméně, kdo by jí tu tolik potřebnou ochranu poskytl, a ochotně k tomu.

Pán z Lipé se už více méně stal jejím rytířem, i když jejich vztah zatím nepřekročil ono romantické kurtoazní vazalství rytíře vůči urozené dámě.

Líbil se jí. Byl vysoký a urostlý a jistě o víc než deset let starší. To mu ale v jejích očích dodávalo na přitažlivosti – muž jeho věku bude mít v mnoha ohledech jistě větší zkušenosti než nějaký mladíček rovný jí věkem. Ty zkušenosti se mu ostatně vryly do ostrých rysů výrazné tváře, a i to se jí líbilo.

Musím přece jako královna vdova dbát na svůj majestát, ozval se jí v nitru varovný hlas.

Ach, co na tom! Celý život přece nemíním strávit zavřená ve věnném hradě královen vdov v Hradci.

Na okamžik zavřela oči, snad proto, aby přivolala podobu pána z Lipé.

Jenže pán z Lipé byl ženatý. A byl to také otec početné rodiny. Prý sedm dětí má.

Rychle oči zase otevřela, jako by se probouzela ze snu, tentokrát krásného.

V hloubi duše nicméně věděla, že jí na tom nesejde, ne po tolika letech, kdy se jí na volbu muže nikdo neptal a kdy se musela provdat na základě politicky výhodné diplomatické dohody. Nyní si chtěla vybrat sama.

Z dalších úvah ji vytrhly spěšné krok, spíš běh to byl, blízkí se chodbou k její ložnici. Doprovázela je změt vzrušených hlasů.

„Co se stalo, Výsosti? Zaslýchla jsem tvůj křik a raději jsem nejdřív doběhla pro stráž a potom...“ Dvorní dáma Eufémie, která vpadla dovnitř bez vyzvání, se náhle zarazila a přitiskla si buclatou ruku na vzdouvající se mohutná ňadra, aby se uklidnila.

Do Rejčky vjel hněv. Tuhle osobu jí na hradecký dvůr vnutily ty dvě Přemyslovny. Chtěly tu mít svého špeha. Ona by tuhle tělnatou dívku s ruměnou tváří a mravy lepší děvečky jako dvorní dámu nikdy nevybrala.

Už delší dobu uvažovala o tom, že se jí při nejbližší příležitosti zbaví, a příležitost se, jak se zdá, naskytla právě nyní.

„Nebyla bych už mezi živými, přepadnout mě někdo, tak dlouho ti trvalo, než jsi mi přispěchala na pomoc!“ odpověděla Eufémii s chladnou odměřeností. „Jak vidíš, jsem v pořádku. Zdál se mi jen zlý sen.“ Zamyslela se krátce a potom dodala: „Stráž, kterou jsi zburcovala, však může zůstat před mými komnatami.“

Eufémie se chystala něco namítnout, pak si to ale rozmyslela. Pokynula veliteli stráže, který jí zvědavě nakukoval přes rameno. „Slyšels Její Výsost,“ řekla mu.

A potom se Rejčce uklonila a uražené vyplula na chodbu. Rejčka počkala, dokud za ní nezapadly dveře.

K lůžku však nezamířila. Usedla k nevelkému psacímu stolku. Věděla, že teď už stejně neusne, nebo spíš usnout nechce, aby se nevrátil ten úděsný sen, v němž viděla opět umírat otce.

Prsty se jí zachvěly, když chtěla zažehnout svíci na stolku. Znovu rychle přelétla pohledem ruku, aby se přesvědčila, že ji nemá zbrocenou krví.

Chovám se jako pověřivá stařena, okřikla se v duchu.

Z úhledně vyrovnané hraničky pergamenů vytáhla jeden čistý. Rozhodla se, že pošle žádost k braniborskému dvoru, kde po otcově smrti po nějaký čas pobývala s nevlastní matkou, otcovou třetí manželkou Margaret Braniborskou, aby ze svých služeb uvolnili některou z tamních dvorních dam a poslali ji k ní do Hradce. Matně si vybavovala pouze jistou Hildegard, dívku o pouhých pár let starší a pocházející z urozené rodiny. Ta by byla určitě lepší než neohrabaná Eufémie. Jistě by povznesla hradecký dvůr na odpovídající úroveň.

A já tu konečně budu mít spřízněnou duši, usmála se pro sebe Rejčka. Zaváhala jen na chvíli, zda to s sebou nepřinese nevídané vzpomínky na to, k čemu se už nikdy nechtěla vrátet.

Nakonec nad tím mávla rukou a pustila se do psaní.

Noční temnota pobleďla prvním svítáním, když dopis dokončila.

Zapečetila ho a potom chvilku upírala zrak na tu hraničku pergamenů.

Měla bych napsat někomu, kdo by mi pomohl vypátrat, jak se to vlastně mělo s Rudolfovou smrtí, pomyslela si. Někomu, kdo by mě ujistil, že ty zlé sny neznamenají varovnou předtuchu.

Věděla, kdo by se podobného úkolu zhostil se ctí.

Byl to Adam ze Zbraslavi, kterému se říkalo Pater, protože prý uvažoval o vstupu do řádu. Zнала se s ním trochu od královského dvora.

Osvědčil se už v případě královského levobočka, nemanželské dcery svého přítele královice Václava, jíž někdo usiloval o život. Zachránil ji tehdy, o tom byli přesvědčeni všichni.

Jeho bystrý úsudek by určitě pomohl odhalit, zda jsou Rejččiny dohady a vzrůstající obavy opodstatněné, nebo ne.

Jenže Adam ze Zbraslavi byl ve službách Elišky Přemyslovny.

Ta mě sice skutečně v lásce nemá, ale v tomto případě nejde pouze o mě, pokračovala Rejčka v úvahách. Jde rovněž o mou dceru Anežku, a to je přece Eliščina nevlastní sestra. Také ona se může ocitnout v ohrožení. A nemusí ji zachránit ani to, že ji na nějaký čas zavřou do ústraní svatojiřského kláštera stejně jako Václavovu Alžbětu.

I Eliška musí v takovém případě souhlasit s tím, aby Adam dohlédl na Anežčino bezpečí. A přitom samozřejmě také na to mé.

Vytáhla jeden pergamen a přejela ho štíhlými prsty.

Hned ráno Adamovi napíšu, umínla si.

A co kdybych se obrátila na toho rytířského pána z Lipé? napadlo ji vzápětí. Na okamžik si s tou myšlenkou pohrávala, ale potom ji zavrhla. Dá se na něj doopravdy spolehnout? Co když se za tím okázalým rytířským chováním skrývá nějaký mocenský záměr?

„Nevěř nikomu!“ Tohle jí stačil ještě před svou předčasnou smrtí vštípit její královský otec.

Náhle se jí zmocnila únava.

Napíšu Adamovi hned ráno, slíbila si znovu.

Pak přivolala komornou a předala jí list pro braniborský dvůr. „Tahle zpráva nesnese odkladu. Spěšný posel ji musí doručit okamžitě!“ přikázala jí.

Komorná si sice o podobném rozkazu vydaném uprostřed noci myslela své, nahlas však nic neřekla. Jen se Rejčce uklonila a raději rychle zmizela, aby splnila její přání.

Rejčka poté zamířila k lůžku a uvelebila se v měkkých poduškách. Pootevřenou okenicí se zahleděla na oblohu blednoucí svítáním.

Kdyby dosud žil můj manžel Václav, nebo Rudolf, nemusela bych se trápit podobnými starostmi, pomyslela si.

Ovšem je tu Adam ze Zbraslavi a také rytířský pán z Lipé, ať už jsou jeho cíle jakékoli.

Rejčka se při tom pomýšlení spokojeně pousmála.

A potom konečně znovu usnula hlubokým spánkem, který tentokrát nenarušil žádný zlý sen.

„Pomoz Její Výsosti z lázně a potom ji doprovod do ložnice!“ přikázala Eufémie z vysoka komorné, jako by si tak chtěla dokázat, že to je pořád ona, kdo tu rozkazuje. Doneslo se jí, že si prý Rejčka poslala pro novou dvorní dámu, až kamsi do Braniborska, a to ji zrovna nepotěšilo. „Já jí tam zatím přichystám šat,“ dodala o něco mírněji.

S tím zamířila do Rejččiny ložnice. Někdo ze služebnictva už musel přinést Rejččino nové roucho – leželo rozprostřené na loži, aby se nepomačkalo. Svrchní sukňe byla z purpurového brokátu bohatě vyšíváného zlatem.

Eufémie se neudržela a přešla dlaní ten nádherný, a jistě také nákladný šat. Bělostná spodní košile s úzkými rukávy se prostírala vedle sukňe a kdosi přes ni přehodil nadýchaný mušelínový šál.

Eufémie, které se při pohledu na to krásné roucho zmocnila řevnivá závist, neodolala, oparně stáhla svrchní sukni z lůžka, nejprve si ji pouze zkusmo přitiskla k tělu, ale potom se v rychlosti nasoukala do zlatem vyšíváného brokátu. Šlo to jen ztěžka, protože Rejčka byla, marná sláva, mnohem štíhlejší.

Však Výsosti královny vdovy neubude, když si tu její parádu na chvíličku užijí, pomyslela si s uspokojením Eufémie, když se jí konečně podařilo stáhnout svrchní sukni přes objemné boky. Rejčce určitě ještě nějakou dobu potrvá, než se dostane z té koupele.

Mušelínový šál si poté obtočila kolem krku tak, aby jí jeden konec splýval přes mohutná ňadra.

Ze stolku sebrala velký stříbrný podnos a chvíli se vzhlížela v jeho naleštěné ploše jako v zrcadle.

Svrchní sukňe jí však začínala nepříjemně svírat. Neměla jsem se do toho šatu tak rychle navléknout, zalitovala. Je mi malý.

Náhle jako by se nemohla ani nadechnout.

Stříbrný podnos jí vyklouzl z prstů a třeskl o kamenné dlaždice podlahy, když se snažila vyprostit z tísnivého objetí nádherného roucha. Nedbala nyní na to, že je může potřhat. Toužila jen po jediném – okamžitě se z něj vymanit, aby se mohla konečně pořádně nadechnout.

Také hebký šál jako by se náhle proměnil v hrubou smyčku, která jí svírala hrdlo jako katova oprátka.

Čtěla ho strhnout z hrdla, zdálo se však, že nedokáže pohnout ani prstem. Když se podívala na ochromenou ruku, tak ke svému zděšení zjistila, že ji má posetou krvavými puchýři.

Z posledních sil se pokusila dát do křiku, aby přivolala pomoc, ale z hrdla se jí vydralo pouze zachrčení.

Komnata se s ní roztočila, a tak raději klesla na kolena, aby neupadla.

A potom kolem Eufémie vše podivně potemnělo a ona se zhroutil v mdlobách k zemi.

Koupele Rejčku příjemně osvěžila. Temné obavy, které provázely několik předchozích dní, vzaly rázem zasně. Byla přesvědčená, že se Adam ze Zbraslavi, kterému napsala o své předtuše, ujme jejího případu.

Dnešní den začal krásně, pomyslela si, a určitě mě v něm čekají jen samé příjemnosti. Musí! Vždyť do Hradce přijede pán z Lipé.

Byla teď ráda, že si přednedávnem nechala ušít několikery nové šaty. Částka, kterou za ně zaplatila, byla sice závratná, ale co na tom sejde.

Ostatně, může si to dovolit. Její královští manželé ji víc než štědře zajistili.